సొదుం జయరాం కథలు

36

పరువు

వాచీలో టైం చూశాను. ఎనిమిదిన్నర అయింది.

పిండారబోసినట్లు వెన్నెల కాస్తున్నది. ఉండి వుండి చల్లటి గాలి వీస్తున్నది. చాలా ఆహ్లాదకరంగా వుంది. తెల్లవార్లూ అలాగే టేబుల్ ముందు కూర్చోవాలనిపిస్తోంది. అప్పటికి రెండు రౌండ్లు పూర్తిచేశాను. మూడో రౌండుకు వద్దామనుకుంటున్నాను.

'మీరిప్పుడే లేవరా?' పార్వతి తీవ్రమైన కంఠస్వరం వినిపించింది. ప్రశాంతమైన కొలనులో రాయి విసిరినట్లుగా నా మానసిక శాంతి భగ్నమైపోయింది. నా ఆనందాన్ని, ఆహ్లాదాన్ని చూసి పార్వతి అసూయపడుతున్నదేమో! అవును. ఆ కంఠస్వరం నాకు అలాగే అనిపించింది. నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు. మూడో రౌండుకి గ్లాసులోకి విస్కీ నింపుకున్నాను. 'మిమ్మల్నే? పలకరేం?' అంది పార్వతి రెట్టించిన కోపంతో.

'ఏం కొంపలంటుకుపోతున్నాయని అట్లా రంకెలు వేస్తున్నావ్?' అన్నాను ప్రశాంతంగా.

'మీ కోసం మన పనిమనిషి లక్ష్మి వచ్చింది. ఇట్లా లేచిరండి. మీతో మాట్లాడాలి' అంది.

నాకు చాలా చికాకు వేసింది. నందనవనంలో విహరిస్తున్న వాణ్ని కాళ్ళు పట్టి భూమిమీదికి లాగడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఉదయం నుంచి ఉవ్విళ్లూరి, తీరా ఇప్పుడనుభవిస్తుండగా ఆ ఆనందాన్ని భగ్నం చేస్తున్నారు. అవును. ఉదయం నుంచి కలలుగన్నాను. నేను ఉదయం పేపరు చూసుకుంటున్నాను. సెక్యూరిటీగార్డు లక్ష్మణ్ వచ్చాడు. పేపరు నుంచి దృష్టి మరల్చి కళ్ళతోనే పలకరించాను. 'ఇవ్వాళే నా కోటా తెచ్చాను. ఈగల్లా ముసురుకొని బాటిల్స్ అన్నీ పట్టుకుపోయారు.

మీ కోసమని ఒక బాటిల్ అట్టిపెట్టి తెచ్చాను. తీసుకుంటారా?' అన్నాడు. నా ప్రాణం లేచివచ్చింది. అతను అడిగినంతా డబ్బిచ్చి తీసుకున్నాను. చీకటి పడటమన్నది యుగాలు గడిచినట్టు అయిపోయింది. పానకంలో పుడకలాగా లక్ష్మి ఎందుకు వచ్చిందో నాకు అర్థం కాలేదు.

'వాకిట్లో నిలబడి అట్లా రుసరుస లాడకపోతే దగ్గరికి వచ్చి విషయం చెప్పకూడదూ' అన్నాను విసుగ్గా. పార్వతి సాధారణంగా నా తపోవనంలో ప్రవేశించదు. తప్పదనుకున్నట్లు ఉంది. దగ్గరికి వచ్చింది.

'ఏమిటి సంగతి? అన్నాను.

'లక్ష్మి మొగుణ్ని పోలీస్ స్టేషన్‌లో పెట్టారు. మీరు తొందరగా వెళ్ళి విడిపించుకురావాలి' అంది పార్వతి.

'ఏం కేసు'?

'ఇంకేం కేసులున్నాయి. ముదనష్టపు కేసులు. మీ కేసే' అంది కోపంగా పార్వతి.

'తాగాడా?' అన్నాను తాపీగా.

'మీకు చిలక్కు చెప్పినట్టు చెప్పాలి. మీ కేసే అంటున్నానుగా' అంది ధుమధుమ లాడుతూ.

పార్వతితో సంభాషణ పొడిగిస్తే కిక్కు దిగిపోయేట్టువుంది. బాటిల్ తీసి గ్లాసులోకి వంచుకుంటున్నాను. పార్వతి సీసా గట్టిగా పట్టుకుంది.

'వదులు పార్వతీ. ఈ రౌండు పూర్తిచేసి వెళ్తాను' అన్నాను.

'మీరిక్కడ రౌండు పూర్తిచేస్తూ కూచుంటే వాణ్ని అక్కడ గుల్లగుల్లగా కొట్టి చంపుతారు. మీరేం మనుషులండీ' అంది. లక్ష్మి పనిమనిషేగాని మా పార్వతికి ఆత్మీయురాలు. ఆమె అంటే పార్వతికి అపారమైన అభిమానం. ఆమెకు ఏ కష్టమొచ్చినా తనకొచ్చినట్టుగానే భావిస్తుంది. ఇక నేను వెళ్లక తప్పదు. లేవబోయి తూలి మళ్ళీ కుర్చీమీద కూలబడ్డాను. ఈ టైమ్‌లో ట్రాఫిక్ చాలా రద్దీగా ఉంటుంది. పోలీస్‌స్టేషనుకు వెళ్ళడమంటే ఎంతలేదన్నా రెండు కిలోమీటర్లు నడవాలి. నడిచివెళ్ళే స్థితిలో నేను ఉన్నట్టు లేను.

'పార్వతి! రమేష్‌కు ఫోన్‌చేసి జీపు పంపమని చెప్పు వెళ్తాను' అన్నాను. పార్వతి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. గ్లాసులో వంచుకున్న విస్కీ గల్ప్‌కొట్టి కళ్ళు మూసుకున్నాను. నేను ఏ రోజూ పోలీస్‌స్టేషన్‌కు వెళ్ళలేదు. ఇప్పుడున్న ఎస్.ఐ. సిన్సియర్, ఆనెస్టూ అని విన్నాను. వచ్చిన చిక్కేమిటంటే అతనితో నాకు ఏ మాత్రం వ్యక్తిగత పరిచయం లేదు. కాకపోతే నేను అతనికి తెలిసి ఉంటాననే నమ్మకం నాకుంది. ఈ మధ్య జరిగిన ఒక సభలో ఎస్.పి.గారూ, నేనూ పాల్గొన్నాం. నేను ప్రధానవక్తను. ఎస్.ఐ. నన్ను సందర్భంగా చూచే ఉంటాడు. ఆ నమ్మకంతోనే అక్కడికి వెళ్ళాలనుకున్నాను.

నేను ఊహించినట్టుగానే ఎస్.ఐ. నన్ను గుర్తించాడు. కాకపోతే అప్పుడు ఆయన ఎవరో వి.ఐ.పి.తో మాట్లాడుతున్నాడు. చాలా ముఖ్యమైన సంగతులేవో మాట్లాడుతున్నట్లుంది.

'హల్లో సార్! పనిమీద వచ్చారా?' అన్నాడు ఎస్.ఐ.

'అవును' అన్నాను.

'ఒక్క పదినిమిషాలు ఆగి రండి. తీరిగ్గా మాట్లాడుకోవచ్చు' అన్నాడు.

పది నిమిషాలంటున్నాడు. బయటికి వెళ్లడంకంటే సెల్‌లో ఉన్న కిట్టయ్యను పరామర్శించడం మంచిదనిపించింది. కస్టడీలోవున్న మనిషి మెంటల్ అగోనీకి లోనయివుంటాడు. పలకరిస్తే కాస్త ఊరటగా ఉంటుందనిపించింది.

'సెల్‌లో మా మనిషి ఉన్నాడు. మాట్లాడనా?' అన్నాను.

'మీకు అభ్యంతరమేమిటి?' అన్నాడు ఎస్.ఐ.

సెల్‌లో బిక్కు బిక్కుమంటూ ఒక్కడే లేడు. కిట్టయ్యలాంటి వాళ్ళు చాలామంది ఉన్నారు. నన్ను చూడగానే కిట్టయ్య ఏనుగునెక్కినంత సంతోషపడ్డాడు. బహుశా వానికోసం ఎవరన్నా వస్తారని ఊహించి ఉండడు. కూర్చుని ఉన్నవాడల్లా గబుక్కున లేచి నిలబడి నమస్కారం పెట్టాడు. షర్టూ, పంచా ఏవీ వంటిమీద లేవు. డ్రాయరుతో ఉన్నాడు.

'ఏమిటీ అవతారం?' అన్నాను.

'పోలీసులు ఊడదీశారు' అన్నాడు సిగ్గుపడుతూ.

'కొట్టారా?' అన్నాను. వాని ముఖం చూస్తే కొట్టి ఉంటారనిపించింది. చాలా డీలాపడిపోయినట్లుగా ఉన్నాడు. నా వూహ కరెక్టే. వాడు నా ప్రశ్నకు సమాధానంగా వీపు చూపించాడు. వీపంతా కుడుములు తేలివుంది. నాకు బాధ, కోపమూ రెండూ పెనవేసుకొని వచ్చాయి.

'ఎందుకు కొట్టారు?' అడిగాను.

'సారా అమ్మేదెవరో చెప్పమని కొట్టారు.'

'తన్నులు తినడమెందుకు? చెప్పకపోయావా?'

'చెప్పితే వాళ్ళు కీళ్ళు కీళ్ళు విరుస్తారు' అన్నాడు కిట్టయ్య. తన్నేవాడిదే రాజ్యం అన్నది జీవిత సత్యం అయిపోయింది.

'తాగిన వాడివి తాగినట్లు మర్యాదగా ఇంట్లో పడుకోక వీధినపడి అల్లరెందుకు చేశావ్?'

'రామ! రామ! నేను బయటకూ వెళ్ళలేదు. అల్లరీ చెయ్యలేదు. వాళ్ళే ఇంటికొచ్చి ఈడ్చుకొచ్చారు'.

'పోన్లే. తాగకపోతేనేం? బుద్ధిలేకపోతే సరి' అన్నాను. వాడేం సమాధానం చెప్పలేదు. తలొంచుకొని నిల్చున్నాడు సిగ్గుగా.

కిట్టయ్యను అలా ఎందుకు దండించానా అనిపించింది. నీతులు చెప్పడం, దండించడం హోదా చేస్తుంది. నా హోదా నా చేత అట్లా మాటలు అనిపిస్తున్నదేమో! కిట్టయ్యతో మాట్లాడటానికి ఇంకేం మిగల్లేదు. బయటకు వస్తున్నాను.

'ఎస్.ఐ. గారితో మాట్లాడారా?' అడిగాడు కిట్టయ్య.

'లేదు. ఇంకా మాట్లాడలేదు. ఇంకా పదినిమిషాల తర్వాత కలవమన్నాడు.'

'అది పది నిమిషాల్లో తెగే పంచాయతీ కాదులెండి. ఇంకో గంట పట్టవచ్చు' అన్నాడు కిట్టయ్య.

'ఏమిటా పంచాయతీ' అన్నాను నిరాసక్తంగా.

కిట్టయ్య గొంతు తగ్గించి గుసగుసలాడుతున్నట్లు అన్నాడు. 'ఎమ్మెల్యేగారి మనిషి రంగారెడ్డి అని జీపులో వెళ్తుంటే చెక్ చేశారు. బాంబులూ, రివాల్వరూ దొరికాయి. రంగారెడ్డి గారిని బయటికి తీసి మరొక మనిషి మీద కేసు నమోదు చేయించాలని ప్రయాసపడుతున్నాడు. అదుగో ఆయనే రంగారెడ్డి' అంటూ వేలితో చూపించాడు.

నేను అటువైపు చూశాను. బెత్తెడంచు ఖద్దరు పంచా, ఖద్దరు జుబ్బాతో భారీ విగ్రహం. చాలా హుందాగా కనిపిస్తున్నాడు. కిటికీ దగ్గర కుర్చీలో కూర్చొని పెద్ద సైజు సిగరెట్టు తాగుతున్నాడు. ఆయన వాలకం చూస్తే పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఉన్నట్టు లేదు. గెస్ట్‌హౌస్‌లో ఉన్నట్టుగా ఉంది.

'అతన్ని సెల్‌లో పెట్టరెందుకని'? అన్నాను.

నా ప్రశ్న కిట్టయ్యకు సమంజసంగా కనిపించలేదు. నొచ్చుకున్నట్లు అన్నాడు. 'రాళ్లు తినే పక్షి రాళ్లు తినాలి. రత్నాలు తినే పక్షి రత్నాలు తినాలి. అంతేగదండీ.'

అట్లా అంటే నేను కూడా సంతోషిస్తానని కిట్టయ్య ఆ మాట అన్నాడో ఏమో లేక బొడ్డు దగ్గర నుంచే ఆ మాట వచ్చిందో నాకైతే బోధపడలేదు.

'అది సరే, మరొక మనిషి మీద కేసు నమోదు చెయ్యడమేమిటి?'

'పరువులుగల మనుషులు గదా జైలుకెళ్తే నామోషీ కదా.'

కిట్టయ్యతో ఇక నేనేం మాట్లాడలేదు. పరామర్శించే పని అయిపోయింది. పోలీస్‌స్టేషన్ నుంచి బయటికి వచ్చి నిలబడ్డాను. చంద్రునికేసీ, చుక్కల కేసీ చూస్తూ నిలబడ్డాను. బంగారం లాంటి సమయాన్ని పార్వతి పాడుచేసింది. కొంత సివిలైజేషన్ అంటూ ఒకటి ఉన్న తర్వాత ఇట్లాంటివి తప్పవేమో!

పంచాయతీ తెగడానికి చాలాసేపే పట్టింది. రతనాలు తినే పక్షి ఎట్టకేలకు కస్టడీలోంచి రివ్వున ఎగిరిపోయింది. మరో రాళ్లు తినే పక్షి దాని స్థానంలో కూచుంది. నేను సంతోషంగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాను. గబగబా ఎస్సై దగ్గరికి వెళ్ళి కూర్చున్నాను.

'ఎక్స్‌ట్రీమ్లీ సారీ రెడ్డిగారూ. మిమ్మల్ని చాలాసేపు ఆపవలసి వచ్చింది.' అన్నాడు.

'అబ్బే పరవాలేదండీ' అన్నాను.

'ఇక చెప్పండి' అన్నాడు. ఎస్.ఐ. సిగరెట్ వెలిగించి. మళ్లీ ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్లు హెడ్ కానిస్టేబుల్‌ని కేకేసి అతనికి ఏదో పని పురమాయించడం మొదలుపెట్టాడు. అర్జంటుపనేం కాదు. కనీసం నన్ను ఎదురుగ్గా ఉంచుకొని మాట్లాడవలసినంత అర్జంటు పనికాదు. సభ్యత, సంస్కారం లేని మనుషులు!

పోలీస్ స్టేషన్‌లో కూచొని సభ్యతా సంస్కారాల గురించి ఆలోచించటం నాదే పొరపాటనిపించింది. హెడ్ కానిస్టేబ్‌లని పంపి నావైపు చూచి, 'చెప్పండి' అన్నాడు మళ్లీ.

కిట్టయ్య విషయం చెప్పి, 'వాడు నాకు బాగా కావలసినవాడండీ, దయచేసి వాణ్ని వదలండి' అన్నాను.

ఎస్సై కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుంటూ పకపక నవ్వి, 'చాలా మంచి కేసుకోసమే వచ్చారే' అన్నాడు - పరోక్షంగా అతను నన్ను కించపరుస్తున్నాడనిపించింది. అతని ధోరణి నాకు నచ్చలేదు.

'మంచి కేసులంటే బాంబులూ, రివాల్వర్ల కేసులా?' అన్నాను నవ్వుతూ. అనాలనే అట్లా అన్నాను. ఎస్.ఐ.ని బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యాలన్న ఉద్దేశంతో అన్నాను.

ఎస్సై ముఖం పండు జిల్లేడాకులా అయింది. ఒక క్షణంలో తేరుకొని నా ముఖంలోకి సూటిగా చూసి, 'ఏమిటి? డల్‌గా ఉన్నారు?' అన్నాడు.

'మీరిప్పుడు ఏ స్థితిలో ఉన్నారో నాకు తెలుసు' అని చెప్పడానికనుకుంటాను ఆ మాటన్నది. నేను తడబడ్డాను.

'అబ్బే అదేం లేదండీ' అన్నాను నట్లు కొడుతూ.

కాసేపు ఇద్దరి మధ్యా నిశ్శబ్దం తాండవించింది. ఇద్దరమూ గిల్టీగా ఫీలవుతున్నామేమో. చివరకు ఎస్.ఐ. ఏమాలోచించుకున్నాడో ఏమో దారికి వచ్చాడు.

'ఆ పనికిమాలిన వెదవ కోసం మీలాటివాళ్ళు ఎవరన్నా వస్తారనుకుని ఉంటే కేసు బుక్‌చేయకపోయి ఉందును. కేసు బుక్ చెయ్యడం అయిపోయింది. తీరా మీరు ఇప్పుడు వచ్చారు. ఒక పనిచెయ్యండి. సెల్ నుంచి అతన్ని తీసుకెళ్ళండి. ప్రొద్దున్నే కోర్టులో హాజరు పర్చండి. ఏ రెండు వందలో జరిమానా వేస్తారు. కట్టగలడుగదా?' అన్నాడు.

'కడతాడులెండి. అతన్ని బయటికి తీయండి' అన్నాడు.

కానిస్టేబుల్ కిట్టయ్యను సెల్ నుంచి బయటికి తెచ్చి మా దగ్గర నిలబెట్టాడు.

పట్టి చేతుల్తో వెళ్ళకుండా ఏదో ఒక మేరకు నా పరువు దక్కింది. సంతోషించాను.

'ఈయన ముఖం చూసి నిన్ను వదుల్తున్నాను. రేపు కోర్టుకు వచ్చి ఫైన్ కట్టు. ఇంకోసారి తాగవు కదా?' అన్నాడు.

'తాగనండీ' అంటూ కిట్టయ్య దండం పెట్టాడు.

'వెళ్ళు' అన్నాడు గద్దించినట్టు.

'ఇద్దరం బయటికి వచ్చి జీపులో కూర్చున్నాం. జీపు కదిలింది. 'కేసు బుక్ చేయకుండా చెయ్యలేకపోయాను కిట్టయ్యా' అన్నాను.

'ఎంతమాట! సెల్ నుంచి బయటకు తీయించారంటే అదే పదివేలు. నా పరువు దక్కింది.'

పరువులు పలు రకాలు మరి!

- (1995, ఆంధ్రజ్యోతి వీక్లీ)